

Bernat Huguet

Bosc endins

La Seu d'Urgell, Edicions Salòria, 2013

Pot sobtar la publicació del primer llibre per part d'un autor de cinquanta anys ja que es tracta d'una edat en què els escriptors que publiquen acostumen a ser autors consagrats. No és, per tant, el més usual però tampoc és un fet estrany. Podem esmentar, dins la nostra literatura pladurgellenca, el cas de Francesc Pascual, que va donar a conèixer el seu primer text, *La Golarda* als cinquanta-un anys. Bernat Huguet ha trigat temps a donar a conèixer el seu primer llibre; fins ara havia publicat articles a la revista golmesenca *L'Esclat* i ressenyes a l'anuari Mascançà. *Revista d'estudis del Pla d'Urgell* i, és autor, com s'indica a la solapa del llibre que ressenyem d'un aplec relats curts inèdits amb el suggerent nom d'*Arrapat al melic llepissós d'una granota* i que traeix influències tan dispars com les de J. V. Foix, Roman Polanski, Franz Kafka o Rainer Werner Fassbinder.

Podem afirmar, d'antuvi, que *Bosc endins* és un molt bon poemari. Cuiinat a foc lent, i que evidencia la passió d'Huguet pel tema que tracta —la micologia— i del qual és un consumat especialista, és la mostra d'un tema gens fressat a la literatura catalana. La lectura conjunta del recull ens permet afirmar que és un llibre que evita dos perills als quals la literatura no és aliena: en primer lloc, la idea que la poesia és difícil (potser per la seva tendència a l'abstracció) ja que ens trobem davant d'uns poemes entenedors i escriure aquest tipus de composicions, contràriament al que pugui semblar, no és gens fàcil; segonament, es tracta d'un llibre que no és apte només per als experts en bolets (qui signa aquesta ressenya, amb prou feines, distingeix els més usuals) sinó per a tots els públics.

Bosc endins és un poemari perfectament estructurat, els seixanta-set poemes no es troben situats un darrere l'altre a l'atzar sinó que ens mostren un recorregut temporal que va des de la tempesta inicial, el naixement dels bolets, els nervis del dia abans, el fet d'anar a buscar-los i trobar-ne o no (les situacions per què travessa un boletaire) o la tipologia de bolets i els seus usos (menjars, conserves...) fins al poema final que no ens estariem de qualificar de patriòtic i ideològic. Hi surten una nodrida selecció de bolets: molleríc, bolet de xop, apagallums, rovelló, reig bord, trompetes, pebràs, fredolics... Hi

ha, a més, un tènue fil temporal que abraça des dels darrers dies d'estiu, passant per la tardor i hivern, fins arribar a la primavera, sempre en funció dels bolets que es troben en cada període. Breu: el poemari no finalitza amb l'any natural, l'hivern, sinó amb una estructura cíclica que l'enllaça amb l'inici i que dona un missatge d'optimisme en remarcar que la natura comença de nou: "Fa estona que el sol, / amb flama manyaga / i un llustre tot nou, / del cel senyoreja / els camps que el bou peix" (p. 100). A més, Huguet planteja el tema micològic des de diversos punts de vista. Especial interès presenta a "A l'inrevés" en què traspasa el punt de vista al bolet fent ús de la personificació: "Busca bolet / sota tous de pinassa, / entremig de fulletes, / dins d'un arç ple de punxes, / entre molsa ajupit, / rere un roc boterut / o a la soca d'un xop, / el boletaire amagat" (p. 19).

Bosc endins és un llibre que presenta múltiples possibilitats de lectura. D'antuvi cal assenyalar que es tracta d'un recull gens folklòric, no a la manera una estampeta costumista, idealitzada i nostàlgica, més pròpia del segle XIX sinó que destaca per la seva decidida modernitat. M'explico. Així, hi ha poemes que mostren una remarcable capacitat de síntesi, semblantment a una imatge breu com "Rovelló primerenc": "Entremig de les fulles / que t'amaguen la joia / treus la galta rosada / com si fossis un nen / amb la cara ensucrada" (p. 31). O de suggestió i que provoquen salivera al lector com les menges descrites a "Trompetes": "En plat de llamàntol, / raviolis de sípia, / robust caneló, / en sopa olorosa / o amb pit de pollastre, / de negre et rebolques/ per salses i brous / i amb glops de perfum / festeges les carns" (p. 65). També paga la pena remarcar l'ús de la ironia —no el sarcasme ni la burla— pròpia del noucentisme i de Josep Carner (no en va Huguet és un excel·lent lector) com a la crítica als boletaires aprenents que hi ha al poema narratiu "Amagats", del qual reproduïm un breu passatge: "el segon, un fatxenda / galtaplè i rabassut / que camina distret, / a la boca un puret / i al clatell molta llana, / esclafant les llenegues, / llefiscoses i tendres, / que s'escampen arreu" (p. 37). p. 21. Hi ha, a més, altres poemes que demostren la capacitat lectora d'Huguet;

en aquest sentit paga la pena destaca els textos “En els boscos d’Ausias” (escrit, a més, en decasíl·labs blancs, el vers preferit de March) o “El mal bolet”, que conté el lema “vallfogonesca” i que ens remet, inevitablement, al cèlebre poeta barroc Francesc Vicent Garcia, conegut amb el sobrenom del Rector de Vallfogona, i de qui segueix el corrent poètic més cenyit a l’escatologia i a l’humor. Altrament, trobem a *Bosc endins* alguns poemes que van més enllà de la descripció micològica i ens apropen a una reflexió més de caire filosòfic. N’és una mostra “Llimac”, en que se’ns planteja una reflexió final sobre el pas del temps a partir de l’anècdota d’un llimac que és expulsat del cep de què s’alimentava per culpa d’una gota d’aigua que li cau a sobre: “Poc sabem els enrenous, / els trasbalsos i tragèdies / amagats per dins del bosc, / que els gemecs de la natura / són remors que el vent s’endú” (p. 55). O bé la conclusió que es desprèn d’un poema titulat, inequívocament, “Bre-

vetat”: “que el regne és efímer: / la gràcia, fugaç; / caduc, el perfum; / la fi, molt propera” (p. 102). Quant al lèxic, cal remarcar l’ús de mots propis de la parla pladurgellenca i que ens apropen el poemari a la nostra realitat: “escatxic” o “ganyol”, en serien un parell de mostres. Un amor a la llengua i al país que es reflecteix en el darrer poema, “Reserves”, de caire nítidament ideològic: “Tastem-ne la gràcia, / abans que no ens els prenguin, / botxins inclements, / les urpes de sempre” (p. 103).

Per tant, i com a conclusió, només em resta aconsellar els lectors a entrar dins del bosc que ens proposa Huguet i gaudir dels bolets (i dels poemes) que hi trobem. I encoratjar el seu autor a continuar una carrera literària que s’inicia amb aquest poemari d’un gran interès i qualitat i que podem llegir i rellegir amb fruïció.

M. Teresa PALLÀS FILELLA
 Institut La Segarra. Cervera